

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4747/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 42/19 од 24.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 42/19 од 24.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 11/19 од 01.04.2019. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 400,00 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од 01.04.2019. године до исплате. У ставу другом изреке тужиоцу су досуђени трошкови парничног поступка у износу од 9.117,72 динара. У ставу трећем изреке у преосталом делу до тражених 3.000,00 евра (то јест, за 2.600,00 евра) у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од 01.04.2019. године до исплате, тужбени захтев је одбијен као неоснован.

Одлучујући о жалби тужиоца на наведену првостепену одлуку, Виши суд у Сремској Митровици донео је дана 24.07.2019. године пресуду Гжрр 42/19 којом је, у ставу првом изреке, делимично преиначена првостепена пресуда, тако што је тужиоцу уместо 400,00 евра досуђен износ од 900,00 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од 01.04.2019. године до исплате и уместо 9.117,72 динара досуђен износ од 17.640,00 динара на име трошкова парничног поступка, док је у одбијајућем делу, за износ од 2.100,00 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од 01.04.2019. године до исплате, жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена. У ставу другом изреке тужиоцу је досуђен износ од 4.320,00 динара на име трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то одлуке о трошковима жалбеног поступка, тужилац је изјавио благовремену ревизију, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, будући да разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Трошкови поступка су регулисани процесним законом. Они представљају споредно потраживање, које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Трошкови поступка представљају споредно потраживање и сагласно одредби члана 28. став 2. Закона о парничном поступку нису меродавни за оцену дозвољености ревизије. Право на ревизију у смислу наведене одредбе закона се оцењује са становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка. Стога, ревизија изјављена само против решења о трошковима парничног поступка није дозвољена, према врсти одлуке која се побија.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбацио ревизију тужиоца, применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку, као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић